

Ето вече почнало да се разсъмва. Хората се събудили и идатъ на рѣката за вода,

Вълкътъ иска да бѣга, нъ опашката си никакъ не може да изтегли отъ дупката, тя силно е замръзнала.

А лиса се подсмива и дума. „Ето, кумчо колко си лакомъ, толкосъ риба си наловилъ, че неможешъ да я изтеглишъ!“

Въ това врѣме надошлиятъ хора се спуснали съ колове и кобилицы и прѣбили глупавия вълкъ. А кума лиса и досега си ходи низъ гората жива и здрава.

„Червеното цвѣте.“

(приказка).

I.

Въ една далечна земя живѣлъ единъ царь. Той ималъ красива дъщеря — царкиня Нина. Очитѣ ѝ били като звѣзди ясни, устнитѣ ѝ като вишни червени, а коситѣ ѝ вити-кждрави. Всички обичали царкиня Нина за нейната добрина, но най-много я обичалъ баща ѝ. Той нищо не жалѣлъ за нея. Тя си имала свой палатъ, свои слуги и много скъпи играчки. Веднажъ, на имения ѝ день, царьтъ се чудилъ какво да ѝ подари. Тя всичко си имала. Дълго врѣме мислилъ царьтъ и рѣшилъ да прѣмѣни Нина като цвѣте. Той поржчалъ да ѝ направятъ червена шапка, червена рокля, червени чорапи и обуца — всичко отъ чиста коприна. Когато Нина се облѣкла, всички ѝ казали :

— Сега царкинята е още по-красива, тя е червено цвѣте.

— Нѣма по-хубава мома отъ тебе, — казала ѝ старата нейна бавачка.